

2005. őszén történt, hogy értesített Mara arról, hogy a következő év februárjában lesz egy képzés Litvániában a fővárostól néhány 10 km-re lévő kisvárosban, amelyen még többet megtudhatok a színvonalas, „kváziproblémamentes” ifjúsági csere megszervezésének fortélyairól. A képzés témája igen szimpatikus volt, hiszen már fel-felmerült bennem a gondolat, hogy jó lenne egy ificserét „összerittyentennem”, hogy kipróbáljam magam a másik oldalon is. Azt szokták mondani, hogy sohasem lehet elég okos az ember, így –habár nem volt új számomra a téma- arra gondoltam, ott majd teljesen új megközelítésből fogok hallani az 1-es alprogramról. (Nem szeretnék előreszaladni, de ez így is lett...)

A képzésen való részvételi szándékomat az is erősítette, hogy a résztvevők között igen sok ismerős neve tűnt fel, akikkel nagyon szívesen folytattam volna / folytatnám az egyéb nemzetközi programokon szerzett közös élmények sorát. Természetesen az új emberek megismerése, a közös munka kipróbálása is igen pozitív irányba billentette a mérleget a részvételi szándék szempontjából, így nem sokat haboztam, hanem elhatároztam: belevágok

Azt hiszem, ez is azon döntéseim közé tartozik, amelyet helyesen hoztam meg. Ez ugyebár nem mindig könnyű, és néha utólag okos az ember, de ez a döntés határozottan jó volt. Vagyis tehát úgy állt a helyzet, hogy 2006. február 20-án elrepülünk Litvániába, egy számomra ismeretlen országba, melyről –szégyen, nem szégyen- nem sok információ volt a fejemben akkortájt.

Az indulásunkat megelőzően az összegyűlt magyar csapat kettő alkalommal találkozott, hogy jobban megismerjük egymást a közös út előtt, megbeszéljük a szükséges infokat (mit vigyünk magunkkal, mikor indulunk...stb), és bepillantást nyerjünk a Youth Program rejtelseibe. Kis csapatunk igen gyorsan összerázódott, és már az elő találkozáson oldódtak a feszültségek.

És, hát szépen lassan elérkeztünk az indulás napjához. Hétfőn indultunk, de egyéb elfoglaltságok miatt már szombaton felutaztam Pestre, rendeztettem az egyéb dolgaimat, és hétfőn korán reggel Kátival kiballagtunk a reptérre, összetalálkoztunk a többiekkel, és irány Jovariskes. Az átszállásos repülés, némi tömegközlekedés, buszozás, majd autós szállítás után utolsóként a magyar csapat is befutott a tréning helyszínére, Jovariskesbe. Elég izgatott voltam, hiszen közel voltam ahhoz a pillanathoz, hogy fél év után újra találkozom a régi ismerős arcokkal. Kicsit rohanós volt az érkezésünk utáni 2-3 óra, és még nem igazán tudtam, hol a helyem, de utána az esti beszélgetések és a kiadós alvás után másnap újult erővel vágtunk bele a tréningbe.

Nagyon tetszett a program felépítése, a pontos, megtervezett tematika, és a képzők pontossága, összehangoltsága. Úgy gondolom, hogy nagyon zavaró tud lenni, ha nem tiszta kezdettől fogva a program felépítése, az egyes elemek logikai helye a program egészében. Az állandó módosítások is igen morálbontóak tudnak lenni, ám itt erről szó sem volt! Mindig pontosan tudtuk, mi fog következni, és ez egyfajta biztonságérzetet jelentett. A másik igen kellemetlen, és számomra zavaró dolog, amikor a tréningek között nincs harmónia és egyetértés. Ám itt a háromtagú képző team mindig felkészült volt, láthatóan együttműködésben dolgoztak, és ez szerintem egyik meghatározó alapkőve volt a Some 1, A1? sikerének.

A képzés témájának feldolgozása kétféle úton történt: elméleti és gyakorlati feladatokkal. Az elméleti blokkban elsajátíthattuk mindazon ismereteket, melyek az ifjúsági csere szervezése, lebonyolítása során elengedhetetlenek számunkra, és amelyeket mi is továbbadhatunk másoknak. (Zárójelben megjegyzem, hogy ez utóbbit már meg is tettem a nyári ificsere APV-jén) A gyakorlati blokk segít a megszerzett elméleti tudás kipróbálásában, saját tapasztalat gyűjtésében. A tréningen megvalósított szimulációs játék jól kidolgozott és megszervezett volt, és –ha nem is 100%-ban – de híven tükrözte egy nemzetközi ifjúsági csere megszervezési

folyamatát. Mindig mondják: az elmélet még önmagában kevés, kell a gyakorlati tapasztalat is. Ezért is volt igen fontos a téma elsajátítása végett ez a több napon át tartó szimulációs játék, melynek során a legelső lépésektől a partnerkeresésen át egészen a csereprogram utóéletéig nyomon követhettük a folyamatot. Több olyan hibalehetőség is kiderült a játék során, melyeket a későbbi „éles bevetések” során elkerülhetünk. Ezért is szeretem az ilyen játékokat. Sokkal jobban megmarad az elméleti anyag, ha az gyakorlattal van ötvözve.

Az ismeretanyag átadása során a képzők egyedi és újszerű módszereket használtak, melyek azok számára is újak voltak, akik már részt vettek más képzéseken is. (Le is jegyzeteltem ezen módszerek, gyakorlatok nagy részét, hogy a későbbiek során fel tudjam használni, és át tudjam adni másoknak)

A tréningen a jól szervezettség flexibilitással párosult, így sosem éreztem, hogy egy előre kitalált program nyomása alatt vagyok. És ez nagy megkönnyebbülés volt. Úgy érzem, egyensúlyban volt a munka és a lazítás, így nem éreztem magam kimerültnek, és így mindig oda tudtam koncentrálni a workshopokra.

Azt hiszem, az egészet összegezve elmondhatom, hogy egy fantasztikus 8 napot töltöttem/töltöttünk Litvániában, amely köszönhető mind a trénernek, mind a csapat, mind a program, mind pedig az időjárás együttes erejének Ilyen hét után igen nehéz volt a hazatérés... Vagy 1-2 hétig nem találtam a helyem itthon... Idegenek voltak a jól megszokott helyek, idegen volt a saját itthoni életem... De rövid idő után a gondolatom is hazatért a havas litván kisvárosból, és visszarázódott a hétköznapiakba...

Kispál Gyöngyi